teggema, mis tarwis, ja kui teid, armad sõbrad, praegogi, et kül keik ô aeg, omma kotta wiikſin, ja tahhakſin, et temma ommaſt puhkamisſeſt peaks ſüllestousma, ja meile ſüa teggema, seddagi ta wõttaks tehha hea melega ja röömsaste. Temma sõbrad ollid hâbbematta kül, sedda katsta, ja mehhele ſuurt kihla pakkuda, et ep olle nenda. Kihla lõdi, agga mehhe sanna se jâi tõeks. Keik nemmad lâksid selsammal keik ô tunnil mehhe kotta mehhega. Kus on emmand? küsſis tulles mees tüdruko käest. — Emmand on jo mahhaheitnud ja on puhkamas. — Kutsu tedda üllestousma, ja mulle ja mo sõbradele õhtoroga teggema. Kohhe tousis emmand üles, tulli tulliad terretama ja ütles lahke sannaga: Hea et mul — — — roog saab warsti walmis ollema. — Anti üllest, ja isse andis wõõrastele ette ni lahke südame ja melega, kui ollekſid ta pallutud, kes õigel tunnil tulnud. Ei woind wõõrad pâriaſt sõma emam râkimatta jâtta, et

ſureks immeks pannid, mis ollid nâinud. Teie lahkus, armas emmand, ütles keigetargem nende hulgaſt, kattab meie pallet hâbbiga. Meie tulleminne selsammal ilma wiſita tunnil, on seſt, et teie mehhega kihla loime; agga woit jââb temma kätte. Teie, wagga naesterahwas, üttelge meile, mis sallaja wâggi se on, mis teile annab, ni helde ja ni lahke meie wasto olla, ehk tete kül meie mõtted egga noud heaks ei woi kita? Armad mehhed, kostis emmand, kui meie, minna ja mo mees, teine teisele lâksime, siis ellasime mollemad lihhalikkus meles; agga suur Jummal on armo mo waese peâle heitnud, ja on mind ühhe teise tee peâle saatnud. Mo mees parrago Jummal! kâib praego weel ikka wanna teed mõda, ja jällestus tulleb mo peâle, kui mõtlen, mis ots temmale ehk saab tullema. Surreb ta wahhest nisuggune, kui ta praego on, oh, mis õnneto luggu saab tal siis pârraſt surma ollema! Ja selle pârraſt on mo kohhus, temma, wae-